కథానిక

ఆకస్మిక తనిఖీ

మధురాంతకం రాజారాం

తిరుపతినుంచి సికిందరాబాద్ వెళ్లే వెంకటాద్రి ఎక్స్‌ప్రెస్ ఉదయం 9.55 కు కాచిగూడ స్టేషన్లో ఆగింది. కుడిచేత చిన్న సూట్ కేసు, ఎడమచేత పెద్ద కాన్వాసు సంచీ పట్టుకుని, ఒక సెకండ్ క్లాస్ రిజర్వుడు కంపార్టుమెంటు నుంచీ ప్లాట్‌ఫారం పైకి దిగాడు గోకవరం నాగిరెడ్డి.

అప్పటికే పెట్టె పెట్టె గాలిస్తూ ఆ కొస నుంచి ఈ కొసకు పరుగుతీస్తున్న క్రిక్కిరిసిన జనంలో తండ్రి జాడ గుర్తించ లేక అలాగే ముందుకు సాగిపోతున్నాడు.

"ఒరేయ్ సుందరమూర్తీ! ఇక్కడ్రా నాయనా, ఇక్కడ!" అంటూ కేక పెట్టాడు నాగిరెడ్డి.

సుందరమూర్తి కాళ్లకు సడన్ బ్రేకు పడింది. అతడు గిరుక్కున వెను దిరిగి పెద్ద పెద్ద అంగల్తో దగ్గరికి వచ్చి 'కనిపించకపోతే - నువ్వింకా రాలేదేమోననుకుని....'' అంటూ గస పోసుకోసాగాడు.

'గుడ్డెద్దు చేలో పడ్డట్టు నీ ముక్కుకు నేరుగా నువ్వెళ్లి పోతే ఎట్లారా నాయనా! కొంచెం పక్క చూపులు కూడా వుండాలి గదా!''

తానెంత జాగ్రత్తగా వుండాలనుకున్నా ప్లాట్ ఫారం పైనే క్లాసు ప్రారంభమై పోయినందుకు కించపడిపోతూ "ఆ సామాన్లిలా ఇవ్వు నాన్నా!" అంటూ చేతులు సాచాడు సుందరమూర్తి.

"సంచీ మోయడం ఇక్కడ ఫేషన్ కాదేమోలే! నువ్వీ పెట్టె పట్టుకో..." అన్నాడు నాగిరెడ్డి.

టి.సి కి టిక్కెట్లప్పగించి గేటు దాటు కోగానే ముందుకువెళ్తున్న సుందరమూర్తి గబుక్కున ఆగిపోయి "మరి... ఇక్కడే మిటంటే నాన్నా..." అంటూ నీళ్లు నమల సాగాడు.

"చెప్పరా నాయనా! పల్లెటూర్లోణ్ణి గదా! అన్నీ నువ్వు చెప్పాల, నేను తెలుసు కోవాల. చెప్పు..."

నాగిరెడ్డి మామూలుగా మాట్లాడే పద్ధతి అంతే! కానీ తనకేర్పడి వున్న సరిస్థితుల్లో తాను తన గుట్టురట్టుగాకుండా ఆయన దగ్గర ఎలా మసులుకోవాలో, ఎలా వచ్చిన వాడిని అలాగే హైదరాబాద్ నుంచి సాగ నంపాలో తోచక తనలో తాను కొట్టుమిట్టాడి పోతున్నాడు సుందరమూర్తి. ప్రస్తుత ప్రతిపాదన ఆయనక్కొంచెం కోపం కలిగించేదే అయినప్పటికీ, గత్యంతరం లేక కొనసాగించాడు.

"ఇక్కడెట్లాగంటేనాన్నా! మనం వెళ్లాలనుకున్నపుడు రైల్లో చోటుంటుందన్న నమ్మకం లేదు. అందుకని కొద్ది రోజులు ముందుగానే బెర్తు రిజర్వుచేయించు కుంటారు..."

"ఎట్టెట్టా? వచ్చీ రాకముందే ఇక్కడి నుంచి వెళ్లేపోయే సంగతి ఆలోచించు కోవాలని చెప్పు. మంచిదిరా అబ్బోడా! వరిపైరు కలుపుకొచ్చింది. పగుల్లో కరెంటుండదు. ఒక దినం ఆదమరిస్తే, మళ్ళీ నాలుగు దినాలు పారగట్టినా నీళ్లు నిలవ్వు. నేనిక్కడుండబోయేది రేప్కొ దినమే! మొన్నాటికిదే రైల్లోనే తిరుగు ప్రయాణం. నువ్వా టిక్కెట్టు సంగతేందో చూడు..."

"హమ్మయ్య! గండం గడిచేటట్టేవుంది అనుకున్నాడు సుందరమూర్తి. గబగబా బుకింగు కౌంటరువైపు వెళ్ళి, టికెట్టుకొని జేబులో వేసుకొని పావుగంటలో తిరిగొచ్చేశాడు.

మళ్ళీ పది నిమిషాలకల్లా ఆటోరిక్షా హిమాయత్‌నగర్లో పాత ఎం.ఎల్.ఎ క్వార్టర్స్ ప్రక్కగా దుసుకుపోతోంది.

అప్పుడొక పొరబాటు పనిచేశాడు సుందరమూర్తి. మరేంలేదు, "నాన్నా అమ్మ బాగుందా?" అనడమే ఆ పొరబాటు.

బ్యాగువైపు చూపిస్తూ అన్నాడు నాగిరెడ్డి- ఈ సంచీ యింత బరువుగా ఎందుకుందో తెలుసునట. సుందరమూర్తీ! అడుగున ఉప్పూ, కారం వేపిన శనగ్గింజలు రెండు శేర్లో, మూడు శేర్లో వుండాయి. ఆ పైన మురుకులు, పప్పు బిళ్లలు, ఓంపొడి, మీ అమ్మ ఒక పగులూ, ఒక రాత్రీ ఈ పనిపైనే వుండిపోయింది. అంటే, ఆరోగ్యం బాగున్నట్టే లెక్కగదూ! 'నేనిక్కడ క్షేమం. మీరక్కడ క్షేమమని తలుస్తాను' అని నువ్వు రెండునెల్లకైనా ఒక కార్డు ముక్క రాయక పోతవి నే రాబట్టి సరిపోయిందిగానీ, లేకుంటే మీ అమ్మ నేలపైన నిలబడేదేనా?"

"హతోస్మి, హతోస్మి" అనుకున్నాడు సుందరమూర్తి.

ఖైరతాబాదులో ఓ సన్నటి వీధిగుండా పరుగెత్తి, ఆటో ఓ యింటిముందు నిలబడింది. ప్రహరీ గుమ్మం దాటి మెట్లెక్కితే డాబాపైన వరుసగా మూడు గదులున్నాయి. ఓ గదిముందు నిల్చుని సుందరమూర్తి చేయి వేశాడోలేదో 'లోరోమోటాగే' అన్నట్టుగా రెక్క తలుపులు విచ్చుకున్నాయి. గదిలో ముప్పాతిక భాగం ఆక్రమిస్తున్న రెండింటిలోనూ, ఒక మంచంపైన చదువుతూ చదువుతూ బోర్లించిపెట్టిన పుస్తకాలముందు పద్మాసనస్థుడై కూర్చుని బుద్ధిగా ఏదో రాసుకుంటున్న ఓ యువకుడు తటాలున మంచం దిగి రెండు మంచాల నడుమ జానెడు మాత్రంగావున్న సందులోనుంచీ తొందరగా ముందుకు రాలేక "రండి, రండి అంటూ తబ్బిబ్బు పడిపోయాడు.

"నా రూంమేటు నాన్నా! లక్ష్మీపతి. ఈవెనింగ్ కాలేజిలో లెక్చరరుగా పని చేస్తున్నాడు" అంటూ పరిచయం చేసి పెట్టాడు సుందరమూర్తి.

"ఉండండుండండి! కుర్చీ వేస్తాను" అంటూ గోడ కానించిన మడత కుర్చీ అందుకోబోయాడు లక్ష్మీపతి.

"ఎందుకూ! అసలే ఇరకాటం, చాలన్దానికి కుర్చీ ఒకటి వేసుకుంటే ఇక బయటుండేవాళ్లు బయట, లోపలుంటేవాళ్లు లోపల వుండిపోవాల్సిందే! వద్దులే నాయనా! నేనిట్లా మంచంపైన్నే కూచుంటాను..."

"మంచిది. మంచిది. అట్లాగే కూచోండి" అన్నాడు లక్ష్మీపతి. మరచిపోయిన డైలాగు ఒకటి తటాలున గుర్తుకొచ్చినట్టుగా వెనువెంటనే అందుకున్నాడు- "మీరొస్తున్నట్టు పెళ్ళిగాం వచ్చినప్పట్నుంచీ సుందరమూర్తి ఒకటే తహతహపడిపోవడం! దిగాల్సిన చోటుగాకుండా ముందుగా మరేదైనా స్టేషన్లో దిగేస్తారేమో- కాచిగూడాలో దిగకుండా సికిందరాబాదు వెళ్ళి పోతారేమో- కొంపదీసి ఏ కారణం వల్లనైనా ట్రెయిను మార్గమధ్యంలో నిలిచిపోతే తిండీ తిప్పలూ లేకుండా అవస్థపడిపోతారేమో- ఇలా ఎన్నో సందేహాలు..."

"ఇంతకూ నేను వచ్చి తీరతాననిగూడా అనుకోలేదేమో! నువ్వా సందేహం సంగతి చెప్పలేదే!" ముంగాళ్లకు బంధం తగిలించాడు నాగిరెడ్డి.

లక్ష్మీపతి తెల్లబోయినట్టుగా సుందరమూర్తివైపు చూశాడు. సుందరమూర్తి 'నీ పాత్రను నువ్వు బాగానే పోషిస్తున్నావులే!' అన్నట్టు మిత్రుడివైపు సాభిప్రాయంగా చూచాడు. ఆ హెచ్చరికను మనసులో గట్టిగా నిలుపుకుని లక్ష్మీపతి మళ్లీ తన పాత్రను తాను పోషించడంలో నిమగ్నుడైపోయాడు.

"అయ్యయ్యో, మీరింకా సంచుంటే ఎలాగండీ! టిఫినుకెట్లాగూ వేళదాటి పోయింది. ఏకంగా భోంచేద్దురుగానీ, లేచివెళ్లి స్నానం చేయండి. అదే బాత్‌రూం. చూడ వోయ్ సుందరమూర్తి, అక్కడసోపూ, టవలు ఉన్నాయో లేదో చూడు. అన్నట్టే రోజు బ్యాంకుకు సెలవు పెట్టావు కదూ?"

పెట్టానన్నట్టుగా సుందరమూర్తి తల పంకించాడు.

"ఎందుకనో?" ప్రశ్నించాడు నాగిరెడ్డి.

"భలేవారే! మీరు హైదరాబాదు రావడం యిదే మొదటిసారి కదటండీ! ఇక్కడెన్నెన్ని విశేషాలు! అవన్నీ మీకు చూపించొద్దూ?"

మొత్తంపైన ఇదంతా ఇద్దరు వేటగాళ్లు ఒక అడవి మేకన్ని ఉచ్చులవైపు పరవ దోలినంత పనైపోయింది. పబ్లిక్ గార్డెన్స్ దగ్గరినుంచీ మొదలెట్టి, టాంక్‌బండ్, నక్షత్రశాల, బిర్లా మందిరం మొదలైనవి చూపెట్టి, దారిలోనే రాత్రి భోజనంగూడా ముగించి, తండ్రీ కొడుకులు గదిలోకి చేరుకునేటప్పటికి పథకంలో మొదటిభాగం విజయవంతంగా నెరవేరినట్టయింది. ఆపాటికి లక్ష్మీపతిగూడా ఈవెనింగ్ కాలేజీనుంచీ తిరిగివచ్చి, గదిలో హాజరైపోయి వున్నాడు.

"ఇక్కడున్న రెండు మంచాల్లో ఇద్దరు మాత్రమే పడుకోవచ్చునాన్నా! నువ్వు పడుకో, దగ్గర్లోనే నాకొక స్నేహితుడున్నాడు. నేను వెళ్ళి వాడి రూములో పడుకుంటాను" అన్నాడు సుందరమూర్తి. అన్నాడేగాని, ఆ ప్రతిపాదనపైన తండ్రి అభిప్రాయమేమిటో తెలుసుకునే ఆసక్తి మాత్రం అతడికి లేకపోయింది. చివరి మాటలో బాటుమెట్లు దిగేస్తూ "తెల్లవారే సరికి వచ్చేస్తాలే!" అని అక్కడినుంచే అరచి చెప్పాడు.

మిత్రుడి ప్రవర్తనలోని తొట్రుబాటును లక్ష్మీపతి యిట్టే గ్రహించేశాడు. పరిస్థితిని కాస్త సర్దుబాటు చేయడం బాగుంటుందని పించి ఆ మాట కాస్త నింపాదిగా చెప్పి వుండొచ్చు గదా!" అన్నాడు.

"మా వాడంతేలే నాయనా!" అందుకున్నాడు నాగిరెడ్డి. "ఎక్కడో చదువుకుంటానని చెప్పి, నేరుగా సినిమాలకు పుడాయించేసే వాడు. ఇది మొదట్నించీ వాడి కలవాటే!"

లక్ష్మీపతి నిర్ఘాంతపడిపోయాడు. తాను వ్యవహరిస్తున్న ఒక పల్లెటూరి ముసలాయనతో నంటే అతడికిప్పుడు నమ్మకం కలగడంలేదు. ఈయనెక్కడి పల్లెటూరివాడురా బాబూ, ఆవులింపకముందే ప్రేవులు లెక్క పెట్టేస్తున్నాడు!

మరునాటి ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకల్లా టిఫిన్ ప్యాకెట్లలోను, ఫ్లాస్కులో పోయించుకున్న కాఫీతోను పితృసేవా పరతంత్రుడిలా పరతెంచి వచ్చేశాడు సుందరమూర్తి. "బ్యాంకులో ఆడిట్ జరుగుతోందినాన్నా! లేకపోతే సెలవు పెట్టేవాణ్ణే! సాలార్‌జంగ్ మ్యూజియం, చార్‌మినార్, గోలకొండ కోట- అవన్నీ నీకు లక్ష్మీపతి చూపిస్తాడు" అంటూ ఎలా వచ్చినవాడు అలాగే మాయమై పోయాడు.

గంట పది దాటింది, పదకొండు కావస్తోంది. కానీ నాగిరెడ్డి మాత్రం ఎంతకూ బయటకు కదిలే సూచనలు కనిపించడం లేదు. "ఏమండీ, వెళ్లొద్దామా!" అంటూ కొంచెం భయం భయంగానే ముగ్గులోకి దిగాడు లక్ష్మీపతి.

"ఎక్కడికి నాయనా! గోలకొండ కోటకా!" సాగదీశాడు నాగిరెడ్డి.

"కాదటండీ మరి! హైదరాబాదు వచ్చిన వాళ్లు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ దాన్ని చూడకుండ వెళ్లరు..."

నాగిరెడ్డి పకాలుననవ్వేశాడు- "నాయనా లక్ష్మీపతీ! పరీక్షలతర్వాతమార్కుల కాయితం చేతికిస్తే, మార్కులు తక్కువగా వొచ్చి నాయని, నా చేవ్రాలుతోనే పెట్టేసి, మా వాడు దాన్ని తిరిగిచ్చేసే వాడు. వాటి మాటకేంగానీ, నువ్వయినా బుద్ధిమంతుడివై వుంటావని అనుకున్నాను..."

"అరరే, అదేమిటండీ, అలా అంటున్నారు?"

"లేకపోతే కొడుకు కాపురానికి బదులు గోలకొండ కోటనుచూపిస్తానంటావా నువ్వు! ఎప్పుడైతే మూడు నెలలుగా వాడి అతీగతీ తెలియకపోయేనో, అప్పుడే అనుకుంటి! నిన్న స్టేషన్లో వాడిముఖం జూడగానే నా సందేహం బలపడిపోయే! రెండు మంచాలుంటే సరిపోయేనా? ఉండేది ఒక్కరేనని, రూములో అడుగు పెట్టగానే గ్రహిస్తి, ఏదీ, మా వాడి పెట్టేదీ? పుస్తకాలేవీ? రెండద్దాలు! రెండు దువ్వెన్లు, రెండు ముఖం గడుక్కునే పని ముట్లు వుండాల్నా అవిలేవా? ఎందుకులే నాయనా! అయిందయింది. పోయింది, పోయింది. ఇంకవాడి కాపురం ముచ్చటగూడా చూసేస్తేచాలు, నా పాటుకు నేనువెళ్ళిపోతాను..."

లక్ష్మీపతి ముఖాన నెత్తురు చుక్కలేకుండా పోయింది. అతడు చేతివేళ్లు నులుము కుంటూ "మంచో చెడో జరిగిపోయింది. కానీ మీరు కోప్పడతారని పాపం, సుందరమూర్తి లోలోపల చాలా భయపడిపోతున్నాడు. మీరు కాస్త పెద్ద మనసుచేసి..." అంటూ గింజుకో సాగాడు.

"నాయనా, మా పెద్ద మనసు సంగతి నువు చెప్పొద్దు. మేము చిన్న పూల్లో వుండేవాళ్లం. చిన్న చదువు చదువుకున్న వాళ్లం. చిన్న బతుకు బతికేవాళ్లం. మనసు మాత్రం మాకు పెద్దదిగా ఎట్లా వుంటుంది? ఉండదు. సర్లే, అయిపోయిన పెండ్లికి మేళాలెందుకు? నువ్వు మా వాడుండేచోటికి నన్ను తీసుకెళ్ళేదుందా, లేదా? ఆ మాట చెప్పు..."

"అలాగలాగే! తప్పక వెళ్దామండీ! కానీ ఇప్పుడుకాదు. ఆ అమ్మాయిగూడా సుందరమూర్తితోబాటు బ్యాంకులో పనిచేస్తోంది. ఇద్దరూ అయిదుగంటల తర్వాత ఇల్లు చేరుకుంటారు. అందాకామనమెక్కడికైనా తిరిగి! సాయంకాలం అక్కడికి వెళ్ళొచ్చు..."

ఆరింటికి సరిగ్గా చింతలబస్తీలోని ఓ యింటి కాంపౌండులో ప్రవేశించి, అవుట్ హౌసులావున్న ఓ వాటా ముందు నిలబడి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు లక్ష్మీపతి. రెక్క తలుపుల్లో ఒక్కటి మాత్రం తెరచుకుంది. పంజాబీ దుస్తుల్లోవున్న ఒక యువతి చేతులు జోడించి" నమస్తే భాయిజీ, ప్లీస్ కమిన్" అంటూ లక్ష్మీపతిని ఆహ్వానించింది.

"నమస్తే సిస్టర్! ఐ థింక్ దట్ సుందర్ ఈజ్‌నాట్..." అంటూ అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు లక్ష్మీపతి.

"యస్, యస్! హి వెంట్ టు యువర్ రెసిడెన్స్ టు మీట్ హిజ్ ఫాదర్" అంది ఆ అమ్మాయి.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మి సిస్టర్! ప్లీజ్ మీట్ యువర్ ఫాదర్-ఇన్-లా మిస్టర్ నాగిరెడ్డి!" లవులు పేల్చినట్టుగా అన్నాడు లక్ష్మీపతి.

ద్వారంనుంచి తల ఈవలికి సాచి, నాగిరెడ్డి కనిపించగానే ఆ పడుచు గృహిణి గాలివానలో పూలతీగలా కంపించిపోయింది. చెంపలపైన, ముక్కు పుటాలపైన గుప్పుగుప్పున చెమట బిందువులు పొటమరించాయి. అయినా ఆంతరంగిక చైతన్యం ఒకటి స్తబ్ధమై పోలేదేమో, ఆమె తటాలున మెట్లు దిగివచ్చి "నమస్తే భాబుజీ!" అని పాదాభివందనం చేస్తూ 'ఆయియే, ఆయియే' అంటూ లోపలికి తీసుకెళ్ళి, 'బైటియే, బైటియే' అంటూ సోఫాలో కూచోబెట్టింది.

"ఏమమ్మా, తెలుగురాదా?" అన్నాడు నాగిరెడ్డి.

"కుంచం... కుంచం... వచ్చు"

గదిలోనుంచి మెరుపు జారినట్టుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయిన అమ్మాయి అయిదు నిమిషాల్లో తిరిగొచ్చింది. ఇప్పుడామె నిండైన చీర ముస్తాబుతో, పొందికైన జాకెట్టుతో అచ్చమైన తెలుగమ్మాయిలాగే వుంది. రెండు ప్లేట్లనిండా స్వీట్స్, మిక్చర్, యాపిల్ పళ్ళ ముక్కలూ తెచ్చి పెట్టి" మైనే జోర్ దేకర్ వతాయాథా ఆప్‌కో సీధే ఘర్‌లామే.. ఉస్ హోనే మేరే బాత్ నా మానీ. మేరాయకీన్‌థా కోయీ అదృశ్యశక్తి ఆప్‌కో యిధర్ ఖీంచ్ లాయేగా. మే సారేయింత జామ్ యిసీలియే మైనే కర్‌లియా" అంది.

నాగిరెడ్డి లక్ష్మీపతివైపు చూశాడు. లక్ష్మీపతి దుభాసీ పనికిపూనుకుంటూ" మిమ్మల్ని నేరుగా యిక్కడికే తీసుకరమ్మని చెప్పిందట! సుందరమూర్తి ఒప్పుకోలేదట! అయినా ఏ అదృశ్యశక్తి అయినా మిమ్మల్ని యిక్కడికి తీసుకొస్తుందని ఈమె అనుకుంటూ వుందట! అందుకోసమే ఇవన్నీ తెచ్చి పెట్టానని అంటూ వుంది" అన్నాడు.

ఉపాహారం ముగించిన తర్వాత "సెలవిప్పిస్తే యిక నేనువెళ్లొస్తాను" అన్నాడు లక్ష్మీపతి.

"మంచిది. వెళ్ళిరా నాయనా! మావాడు నీ రూము దగ్గరుంటాడులే! వాణితో చెప్పు. పులి కడుపున పుట్టే వాడు మేకరుపు అరుస్తున్నందుకు నాకు బాధగావుంది. మేము పడమటి గడ్డవాళ్లం. మోటుముండా వాళ్లమన్న లెక్క. తప్పో, ఒప్పో మాకు రైటని పించింది చేస్తాం. ఈ పని చేసినా. నీ కిష్టమైతే ఒప్పుకో. లేకపోతే తప్పుకో- అనేస్తాం. వాడబ్బ ఫాలాష్టుడిలో ఎవ్వరమైనా ఇంతే మా కత! పెండ్లి అనేది నీ యిష్టప్రకారం నువ్వు చేసుకోవలసింది చేసుకున్నావు. ఇంక దాన్ని బయట పెట్టడానికి భయపడి చస్తావెందుకు? ఛా ఛా, మగపుట్టుక పుట్టి ఈ పిరికితనం పనికిరాదని చెప్పు. వాణ్ణి కంటే ఈ ఆడబిడ్డ మేలు..."

లక్ష్మీపతి వెళ్ళిపోయాకలలమారాలో ఏవో పాత తెలుగు పత్రికలుంటే పైకితీసి, దుమ్ము దులిపి, వాటిని చూస్తూ కూర్చున్నాడు నాగిరెడ్డి. వంటగదిలోనుంచీ మసాలా పోపు వాసనలు జమాయిస్తూ గాలిలో కలిసివస్తున్నాయి. గంట ఎనిమిది కాగానే గృహిణి డైనింగు టేబులుపైన విస్తరి వేసేసింది. "జరా జార్... తోడాజార్ ఖాయియే" అంటూ కొసరి కొసరి వడ్డించింది. మొదటిది వినయం. రెండోది సర్దుబాటు మనస్తత్వం. మూడోది, చూడముచ్చటగా ఇంటిని సర్ది పెట్టుకున్న తీరు. నాలుగోది శాకపాకల రుచి. అయిదు వడ్డించడంలో ఆప్యాయత. అన్నింటిలోను ఈ పిల్ల పాసుమార్కులు కొట్టేసింది. ఫరవాలేదు, పెళ్లి అనేది లాటరీయే అయినప్పటికీ ఈ పనికి మాలిన వెధవకు మంచి విలువైన వస్తువే దొరికింది!

భోజనం చేసినతర్వాత కోడలు తెప్పించిన మిఠాక్లీ నములుతూ హాల్లో తనకోసం వేసిన మంచంపైన దిండుకానుకుని కూర్చున్నారు. నాగిరెడ్డి, ఎదురుగా గదిలో టేబులు దగ్గర కూర్చుని ఇంటి ఇల్లాలు ఓ పుస్తకంలో పుటలు అటు ఇటు త్రిప్పుతూ, చిన్న కాగితంలో ఏదో రాసుకుంటూ వుంది. అలా పదిహేను నిమిషాలు గడచిన తర్వాత ఆమె హాల్లోకి వచ్చి, మామగారి చూపునానేటట్టుగా నిలబడి "ఇంకొకసారి... మీరు... అత్తగారిని... తెండి. ఆ లోపల... నేను... బెలుగూ... నేర్చుకుంటాను" అంది.

"ఇన్ని మాటలెట్లా వొచ్చినాయమ్మా నీకు?" అన్నాడు నాగిరెడ్డి ఆశ్చర్యపడిపోతూ.

కోడలు తన చేతిలోని పుస్తకాన్ని మామగారి చేతిలోపెట్టింది. దానిపేరు 'ముప్పై రోజుల్లోతెలుగు' అనే ఇంగ్లీషుమీడియంద్వారా.

"అల్లనే, అల్లనే! తప్పకుండా పట్టుకొస్తాను. దానికేగాని తలుపు దగ్గర ఏదో చప్పుడవుతూ వున్నట్టుంది. బహుశా వాడే అయివుంటాడు. వెళ్లి చూడు" అన్నాడు నాగిరెడ్డి.